

6) Недовъзмогнато, неотразено тамо —
Пустинно-глухите затънтени усой.
И слънцето само, когато дискътъ свой
На пладне спре, и то, въ усилия безплодни,
Несмогва вечний мракъ на тия преизподни
Балкански съ своите лучи да освети.

И вихрь гордъ връзъ тяхъ когато налети,
Дървесни върхове едвамъ превиль, той свива

350 И връзва се назадъ, видяль че да пробива
Пътъ презъ гъстаците е само хабимощъ.
Въ тяхъ никое око деньтъ отъ тъмна нощъ
Неможе отличи. Народътъ тяхъ ги Змейски
Свърталища зове, или пъкъ Тилелейски
Усой... Тамо се мъхати канари
Провалятъ, тъмна пастъ разчекватъ пещери,
Изъ своите чрева изригващи зловонье
И мразъ; — отъ тяхний дъхъ, на сведените клоне
(Безпомощно трептѣхъ увяхнали листа;

360 И само укѣтъ на заврений въ пустошъта
Слепокъ се нейде счуи и глѣхне пакъ, сподавенъ
Изъ буйний буренакъ, чакъ въ висини възправенъ
И скопчилъ своите жилъвлачни реси,
Съсъ самодивските разрошени коси,
Що се отъ рамена дървесни тамъ отгоре
Провличатъ. Околвръзъ, туй тъмно пустогоре
Обзели, дънери се хралупни редятъ,
Изгнили, сгърчени отъ околния смрадъ,
Кат' лепрени ръце, прострели сухи грани —

370 И сякашъ вещици, за нощенъ кобъ събрани,
Една къмъ друга те привели сж глава